

[Boeck-Hansen.]

der medfører saa store Udgifter, lade være at rejse dette Spørgsmaal, hvor man skal skaffe Pengene fra.

Et andet Spørgsmaal, der maa stilles, er: Haster det egentlig med et saadant Forslag? Staten har jo dog altid vist en ikke ringe Imødekommenhed paa dette Omraade. Staten har altid været klar over, at den havde en vis Forpligtelse til at ordne disse Forhold, den har aldrig været kneben over for Arbejdsløshedskasserne. Jeg ved meget godt, at det kniber for Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse. Det hænger utvivlsomt sammen med den Omstændighed, at vi har saa mange ufaglærte i Forhold til faglærte herhjemme, derfor er det næsten ikke muligt at faa alle Arbejdsmænd i Arbejde. Det er saadan, at en faglært har Brug for en Arbejdsmand, naar han kommer i Arbejde, og naar der ikke er tilstrækkeligt med faglærte, bliver der altid et Overskud af ufaglærte, og derfor bliver der altid en uforholdsmæssig Arbejdsløshed inden for Arbejdsmændenes Rækker, og det bevirker, at Arbejdsløsheds-kassen bliver tømt. I Tider, hvor Arbejdsløshed hænger Landet, maa det være Samfundets Pligt at gøre, hvad gøres kan, for at hjælpe de Mennesker, som ikke kan faa Arbejde; man maa søge først og fremmest at skaffe Arbejde ved ekstraordinære Arbejder, og kan Arbejde ikke skaffes, maa man hjælpe dem, saaledes at de ikke kommer til at lide Nød, ganske særlig maa man hjælpe, hvor der er Tale om Forsørgerpligter, og hvor der er mange Børn.

Den Betragtning er vi vist enige om allesammen. Men i Øjeblikket er det ikke saadan, i Øjeblikket ligger det noget anderledes. Arbejdsløsheden var jo stor før Krigen og i Begyndelsen af Krigen. Det var saadan, at i 1938 var Arbejdsløshedsprocenten 21,3, og i 1940 var den oven i Købet oppe paa 23,9, saa da var den stor, og da var vi ogsaa enige om, at der maatte gøres noget meget alvorligt. Vi gik ind paa Arbejdsfordeling, og vi gik ind paa ekstra Arbejder, ja, man gennemførte endogsaa en yderst ubehagelig eller uheldig Lov, hvor man ligefrem forbød Folk at arbejde saa meget, som de havde Lyst til. Men det følte man altsaa var nødvendigt paa det Tidspunkt. Man forbedrede ogsaa Gang efter Gang Arbejdsløshedsloven, saadan at der virkelig kom mere og mere ud af det. Men nu ligger Sagen jo helt anderledes end dengang. I 1947 var den gennemsnitlige Arbejdsløshed kun $\frac{1}{4}$ af Gennemsnittet for 1938, 1939 og 1940. Jeg synes, at det maa dog have betydet noget for Arbejdsmændenes Kasse ogsaa, at de kun har haft saa for-

holdsvis lille en Arbejdsløshedsstamme at skulle støtte. Det er jo klart, at naar de har en vis Rest, saa er den nogenlunde lige stor, den er ret konstant, hvad enten Gennemsnittet for hele Arbejdsløsheden gaar ned eller ej, men væsentligt maa det dog have hjulpet. I 1939 var Arbejdsløsheden 26,8 pCt. i Februar Maaned, og nu i Aar var den kun 11,1, og i Løbet af denne Maaned vil det utvivlsomt gaa saaledes, at man kan sige, at der praktisk talt ikke er nogen Arbejdsløshed her i Landet. Der vil oven i Købet være Mangel paa Arbejds-kraft mange Steder, ikke mindst paa Landet, og saa er det man maa spørge: naar man nu er enig om, at det i meget vanskelige Tider er en Samfundsplicht at støtte de arbejdsløse, fordi Samfundet ikke formaar at give dem Arbejde, maa man saa ikke ogsaa paa den anden Side sige, at i Tider, hvor Samfundet virkelig trænger til at faa al den Arbejds-kraft frem, som man kan, ligger der en Pligt til at støtte Samfundet dér?

Paa Landet trænger man til megen Arbejds-kraft, det kommer man ikke udenom. Jeg ved godt, at der er noget forkert ved Sættelsen af vor Arbejderstand. Der er for faa faglærte, og jeg kan ikke forstaa den ærede Ordfører fra socialdemokratisk Side, der sagde, at faglærte gik over i Arbejdsmændenes Rækker. Det er i hvert Fald en meget uheldig Vandring, for det er, som sagt, netop de faglærte der er for faa af, og saa skulde de jo blive, hvor de hørte hjemme. Hvorfor gør de det ikke? Der er noget forkert dér. Maaske er Aarsagen, at Lønningerne ligger for tæt op ad hinanden. Men uheldigt er det, for det medfører altsaa ikke alene, at de selv bliver arbejdsløse, men at ogsaa de, de skulde have til Medhjælpere som faglærte, bliver arbejdsløse.

Det er maaske meget at kræve, at en Familiefader med flere Børn skal flytte ud paa Landet og give sig til at arbejde dér, naar han har hjemme i Byen. Det er et stort Krav at stille, men i nogen Grad er det maaske nødvendigt ikke alene for ham selv, men for hele Samfundets Skyld. De unge Ikke-Forsørgere skulde man dog i hvert Fald mene kunde rykke deres Teltpæle op og flytte derud og paatage sig andet Arbejde.

Det er jo nu engang ikke sikkert, at man, naar man først har fundet paa, at man vil arbejde i en By, saa kan komme til at leve dér Resten af sin Tid. Det kan godt være, det er nødvendigt, at nogle flytter tilbage igen, og jeg kan ikke se, det kan være nogen Fordel at komme ind til Byen og maaske ikke engang kunne faa Tag over Hovedet, naar man stadig kan faa